Σ' ΕΣΕΝΑ ΤΟ ΧΩΜΑ

Μικρό μου
ρόδο,
ρόδο μου μικρό,
κι ἄλλοτε πάλι
τόσο μικρουλάκι ρόδο καὶ γυμνό,
ποὺ μοιάζεις
νὰ χωρᾶς
στὴ μιά μου τὴν παλάμη,
ὅποτε σὲ πιάνω, σὲ σηκώνω
καὶ στὸ στόμα μου σὲ φέρνω·
μὰ νά, ὅμως,
ξαφνικὰ
τὰ πόδια μου στὰ πόδια σου ἀκουμπᾶνε
κι ὅλο τὸ στόμα μου στὰ χείλη σου,
γιατὶ ἔχεις πάρει κιόλας μπόι,
κι οἱ ὦμοι σου ὑψώνονται δυὸ λόφοι,
κι αἰωροῦνται οἱ μαστοί σου πάνω ἀπὸ τὸ στῆθος μου
καὶ μόλις ποὺ φτουράει (μετὰ βίας) τὸ μπράτσο μου
γιὰ νά 'ρθει νὰ τυλίξει
τῆς μέσης σου τὴ λυγερὴ ἡμισέληνο:
στὸν ἔρωτα ὡσὰν τὸν φλοῖσβο δίνεσαι τῆς θάλασσας·
τὰ διάπλατα μάτια τ' οὐρανοῦ ἐγὼ
ἀδύνατον νὰ τὰ μετρήσω,
μὰ ὅποτε σκύψω στὸ στόμα σου
σ' ἐσένανε φιλῶ τὸ χῶμα.

En tí la tierra

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Σοῦ ’δωσα ὄνομα — σὲ εἶπα *βασίλισσα*.
Ὑπάρχουν ἄλλες ψηλότερες· ψηλότερές σου.
Ὑπάρχουν ἄλλες ἀθωότερες· ἀθωότερές σου.
Ὑπάρχουν ἄλλες ὀμορφότερες· ὀμορφότερές σου.
Ἡ βασίλισσα εἶσαι ἐσύ, ὅμως.

Στὸ δρόμο σὰ βγαίνεις,
κανεὶς δὲν σὲ γνωρίζει.
Κανεὶς δὲν βλέπει τὸ κρυστάλλινο στέμμα σου,
κανένας δὲν κοιτᾶ τὸ χρυσοπόρφυρο χαλὶ
ποὺ πατᾶς σὰν περνᾶς —
χαλὶ ποὺ δὲν ὑπάρχει.

Κι ὅταν γυρίζεις
κελαρύζουν ὅλα τὰ ποτάμια
μέσα στὸ σῶμα μου, ξεσηκώνουνε
τοὺς οὐρανοὺς οἱ καμπάνες,
κι ἕνας ὕμνος τὸν κόσμο γεμίζει.

Καὶ μόνο ἐσὺ κι ἐγώ,
μόνο ἐσὺ κι ἐγώ, ἀγάπη μου,
ἐμεῖς οἱ δύο μόνο τὸν ἀκοῦμε.

La reina

Ο ΑΓΓΕΙΟΠΛΑΣΤΗΣ

Τὸ κορμί σου ὁλόκληρο εἶναι
κούπα ἢ καὶ ἡδονὴ ἀποκλειστικὰ γιὰ μένα.

Σὰ σηκώσω τὸ χέρι μου,
κάποιο θὰ βρῶ παντοῦ περιστέρι
νὰ ψάχνει νὰ μὲ βρεῖ, σάμπως
νὰ σ᾽ ἔχουνε ἀπὸ πηλὸ πλασμένη, ἀγάπη μου,
γιὰ τὰ δικά μου χέρια,
ποὺ εἶναι χέρια ἀγγειοπλάστη.

Τὰ γόνατά σου, τὸ στῆθος σου,
ἡ μέση σου — μοῦ λείπουνε ὅλα
σὰν τὴ γούβα στὸ διψασμένο χῶμα
ἀπ᾽ ὅπου ἔχουν λάβει
μορφή,
κι εἴμαστε τώρα πιὰ ἐμεῖς οἱ δυὸ μαζὶ
σὰν κοινὸ ποτάμι,
σὰν δυὸ κόκκοι στὴν ἴδιαν ἄμμο μέσα.

El alfarero

8 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Σήμερα, τούτη ἡ μέρα ἤτανε μιὰ κούπα ξέχειλη·
σήμερα, τούτη ἡ μέρα ἤτανε τὸ τεράστιο κύμα·
σήμερα ἤτανε ἡ γῆς ὁλάκερη.

Ἡ τρικυμία μᾶς ἐπῆρε σήμερα
καὶ μᾶς ἐσήκωσε σ᾽ ἕνα φιλὶ
τόσο ψηλά, ποὺ τρέμαμε σύγκορμοι
στὸ φῶς μιᾶς ἀστραπῆς
καὶ κατεβήκαμε πιασμένοι
ὡς τῶν βυθῶν τὰ βάθη
χωρὶς νὰ χωριστοῦμε οὔτε στιγμή.

Τὰ κορμιά μας σήμερα ἔγιναν ἀπέραντα
καὶ ἴσαμε τοῦ κόσμου τὰ πέρατα ἁπλωθήκανε
καὶ κύλησαν λειωμένα
σὲ μιὰ κοινὴ σταγόνα μόνο
ἀπὸ κερὶ ἢ μετέωρα.

Ἀνάμεσα σὲ σένα καὶ σὲ μένα καινούργια πύλη ἄνοιξε
καὶ κάποιος, δίχως ὄψη ἀκόμα,
μᾶς πρόσμενε ἐκεῖ νὰ περάσουμε.

8 de septiembre

ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΣΟΥ

Ὅταν δὲν μπορῶ νὰ δῶ τὴν ὄψη σου
κοιτάζω τὰ πόδια σου.

Τὰ πόδια σου πού ’ναι τόξα ὀστέινα,
τὰ μικρά, τὰ δυνατά σου πόδια.

Ξέρω σὲ βαστοῦν γερά,
ὅλο τὸ γλυκό σου βάρος
ἀπὸ κεῖνα τὰ δύο σηκώνεται.

Τὴ μέση, τοὺς μαστούς σου,
τὴ διπλὴ πορφύρα
τῶν θόλων τους,
τὸν περιστερώνα τῶν ματιῶν σου
ποὺ ἀκόμη φτερουγίζουν,
τὸ πλατὺ φρουτῶδες σου στόμα,
τὴν κόκκινη χαίτη σου
ποθῶ,
μικρέ, μικρέ μου ἐσένα πύργε.

Τὰ πόδια σου ὅμως τ’ ἀγαπάω
γιὰ ἕναν μόνο λόγο:
ποὺ περπατοῦν στὸ χῶμα,
στὸ νερὸ καὶ στὸν ἄνεμο,
ὥσπου νά ’ρθουν ἐδῶ, νὰ ’ρθοῦν
νὰ μ’ ἀπαντήσουν, νὰ μὲ βροῦνε.

Tus pies